

Arrest

nr. 266 090 van 23 december 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X
3. X
4. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 88
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 november 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 13 januari 2020, dienden op 13 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 24 augustus 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar de vader, H.A. (hierna: eerste verzoeker)

en moeder M.Y. (hierna: eerste verzoekster) werden gehoord op 28 september 2020, de meerderjarige zoon A.H. (hierna: tweede verzoeker) werd gehoord op 30 september 2020 en de meerderjarige dochter H.F. (hierna: tweede verzoekster) gehoord werd op 2 oktober 2020.

1.3. Op 12 oktober 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen waarbij het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk werd verklaard aangezien verzoekende partijen over een internationale beschermingsstatus beschikken in een andere EU lidstaat. Deze beslissingen werden op 13 oktober 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Syrisch staatsburger te zijn. U bent Arabier en soennitisch moslim. U bent afkomstig uit de stad Duma nabij Damascus.

U verliet Syrië samen met uw gezin, nl. met uw vrouw M.Y. (O.V. XXX, CGVS XXX), uw zoon H.A. (O.V. XXX, CGVS 2011751), uw dochter H.F. (O.V. XXX, CGVS XXX), en uw minderjarige zoon H.M.R. (O.V. XXX), omwille van de oorlog en u reisde eind 2013 naar Libanon. U werd in april 2016 vanuit Libanon met de hulp van de VN-vluchtelingenorganisatie (UNHCR) geherlokaliseerd naar Italië.

U kwam in Italië terecht in een opvangcentrum nabij Lecce en u verbleef daar tot u uw officiële verblijfsdocumenten verkreeg. Er werd aan u en uw gezin in Italië een internationale beschermingsstatus toegekend in augustus 2017. Aangezien u na het ontvangen van uw verblijfsdocumenten het centrum moest verlaten, reisde u de volgende dag onmiddellijk door naar Duitsland. De verantwoordelijke van het opvangcentrum zou jullie hiertoe aangespoord hebben en ook de tickets voor de bus betaald hebben. Na uw aankomst in Duitsland diende u er een verzoek om internationale bescherming in. Uw verzoek werd er geweigerd en u werd samen met uw gezin - behalve uw zoon A. - op 16 april 2018 gerepatrieerd naar de stad Milaan in Italië. Na uw aankomst werden u en uw zoon M.R. gescheiden van uw vrouw en uw dochter F.. Jullie zouden er vervolgens drie dagen verbleven hebben in een detentiecentrum. Na uw vrijlating werden u en uw zoon M.R. herenigd met uw vrouw, uw dochter en uw zoon A. die op 17 april 2018 gerepatrieerd was naar Italië. Jullie brachten vervolgens een nacht op straat door alvorens jullie met de bus terugkeerden naar Duitsland.

U diende in Duitsland nog tweemaal een verzoek om internationale bescherming in maar dit werd telkens geweigerd. Nadat u voor de derde keer een weigeringsbeslissing ontving Duitsland, vond er een nieuwe poging plaats om u en uw gezin te repatriëren naar Italië. Dit ging niet door omdat de piloot zou geweigerd hebben om jullie naar Italië terug te brengen. Naar aanleiding van deze mislukte repatriëerspoging verlieten jullie Duitsland en reisden jullie op 17 september 2019 naar Nederland. U diende samen met uw gezin in Nederland een verzoek om internationale bescherming in. Uw verzoek werd er geweigerd en u reisde vervolgens in januari 2020 naar België. U diende hier op 13 januari 2020 samen met uw gezin een verzoek om internationale bescherming in.

U en uw gezin verlieten Italië omwille van de onmenselijke behandeling daar. U verklaarde dat u er geen rolstoel kreeg na uw aankomst in het opvangcentrum, dat u en uw familie er niet de nodige medische zorgen kregen, dat jullie er geen financiële steun kregen, dat u er geen onderdak werd aangeboden toen u het centrum moest verlaten en dat er geen toekomst was voor uw kinderen omdat zij er niet naar school konden gaan.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten voor: uw Syrische identiteitskaart, uw familieregistratie uit Syrië en de medische documenten van uw vrouw uit België betreffende de operatie die zij hier onderging.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Zo werd het CGVS via uw sociaal assistent geïnformeerd dat u in een rolstoel zat en dat uw vrouw net geopereerd was. Hierdoor zou uw vrouw niet

instaat zijn om uw rolstoel voort te duwen (mail 22 september 2020). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Het werd uw zoon A. toegestaan om u te begeleiden naar het CGVS en te helpen met het voortduwen van uw rolstoel. Daarnaast werd u op voorhand geïnformeerd over het eind-uur van het persoonlijk onderhoud zodat u goede afspraken met het taxibedrijf kon maken om terug te keren naar jullie verblijfplaats.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, met name uw verklaring in het kader van uw verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en de briefwisseling met de Dublin Unit in Italië op 4 november 2019, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Italië. Deze vaststelling wordt door u niet betwist. Uw zoon A. en uw dochter F. betwisten dit wel. Zij beweerden namelijk dat de tolk tijdens de repatriëring naar Italië in april 2018 verklaarde dat jullie geen verblijfsrecht meer hadden in Italië omdat jullie 9 maanden in Duitsland waren geweest (CGVS H. A., pg. 7-9; CGVS dochter, pg. 7).

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Italië, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 8385 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C-163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van

personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Italië, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend (zowel u, uw vrouw, uw zoon A. als uw dochter F. gaven immers aan dat jullie pas in augustus 2017 jullie status verkregen

en dat jullie de dag na het ontvangen van jullie verblijfsdocumenten vertrokken naar Duitsland (CGVS, pg. 6,7,8 & 15; CGVS vrouw, pg. 5 & 6; CGVS zoon, pg. 4 & 5; CGVS dochter, pg. 4)), geconfronteerd werd met moeilijke levensomstandigheden – u zou er geen rolstoel ter beschikking gekregen hebben in het opvangcentrum, u en uw gezin zouden een gebrek gehad hebben aan medische zorgen, uw kinderen zouden er niet naar school kunnen gaan, u zou er geen financiële ondersteuning ontvangen hebben en u zou er geen woning gekregen hebben (CGVS, pg. 3, 5, 6, 7, 14 & 15; CGVS vrouw, pg. 4, 5, 9, 12 & 13; CGVS zoon, pg. 3, 4, 5, 6; CGVS dochter, pg. 4 & 5) – moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Hoewel het mogelijk is dat er bij de opvang van asielzoekers in Italië bepaalde tekortkomingen zijn, is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Italië geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van sociale bijstand, onderwijs, huisvesting, integratie en gezondheidszorg (u en uw gezin verwezen hierbij grotendeels naar de problemen die jullie zouden gekend hebben als verzoeker om internationale bescherming, met name dat jullie in Italië niet de nodige medische zorgen kregen, dat jullie er geen financiële ondersteuning kregen, dat er jullie geen onderdak werd aangeboden en dat er geen toekomst was voor uw kinderen omdat ze er niet naar school konden gaan (zie supra.)), voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u en uw familie naar eigen zeggen geconfronteerd werden, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u en uw andere gezinsleden hiertoe bijzonder beperkte stappen hebben gezet. Zo blijkt uit de verklaringen van u en uw gezinsleden dat jullie geen enkele stappen ondernamen om bij de bevoegde instanties sociale bijstand of hulp aan te vragen nadat jullie in augustus 2017 de Italiaanse verblijfsdocumenten ontvingen. Jullie hadden immers verklaard dat jullie de verblijfsdocumenten ontvingen en de volgende dag aangespoord werden door de verantwoordelijke van het centrum om met de bus naar Duitsland te gaan (CGVS, pg. 5-9; CGVS vrouw, pg. 6; CGVS zoon, pg. 4 & 5; CGVS dochter, pg. 4 & 5). Na het verkrijgen van een statuut in Italië hebben jullie helemaal niets ondernomen om een eigen bestaan te proberen opbouwen of jullie rechten als begunstigten van internationale bescherming te doen gelden. Evenmin blijkt uit de verklaringen van u en uw gezinsleden dat jullie na de repatriëring vanuit Duitsland naar Italië een ernstige en langdurige poging ondernamen om hulp of sociale bijstand te verkrijgen van de Italiaanse autoriteiten. U gaf immers aan dat u en uw gezin tijdelijk werden aangehouden en dat jullie na de vrijlating vrijwel onmiddellijk terugkeerden naar Duitsland (CGVS, 11 & 12; CGVS vrouw, pg. 9 & 10; CGVS zoon, pg. 8 & 9; CGVS dochter, pg. 8). Uw zoon en dochter vertelden dat zij tijdens deze bijzonder korte periode bij Caritas langsgingen maar zij jullie niet konden helpen omdat ze overbevraagd waren. Voorst zouden uw zoon en dochter nog bij een andere organisatie zijn langs geweest waarvan ze de naam niet kenden. Uw zoon bevestigde dat jullie niet meer bij de Italiaanse overheid langsgingen om hulp of sociale bijstand te vragen. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat u en uw gezin geen enkel bewijsstuk neerleggen omtrent de hulp die jullie bij deze organisaties of bij de Italiaanse overheid zouden gevraagd hebben (CGVS zoon, pg. 8-10; CGVS dochter, pg. 7-8). Gelet op voorgaande vaststellingen kan bezwaarlijk worden gesteld dat u en uw gezin een ernstige en langdurige poging ondernamen om zich in Italië te vestigen na het verkrijgen van jullie verblijfsdocumenten. Het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen neemt echter niet weg dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.

Wat betreft de verklaringen van u en uw gezin omtrent het feit dat u, uw zoon M.R., uw vrouw en uw dochter F. na de repatriëring naar Italië 3 dagen in een gevangenis zouden verbleven hebben (CGVS, pg. 10-12; CGVS vrouw, pg. 7-9; CGVS zoon, pg. 6-8; CGVS dochter, pg. 6 & 7), kan slechts worden vastgesteld dat dit deel uitmaakt van een normale procedure in het geval van een repatriëring. Dit blijkt onder meer uit de verklaringen van uw vrouw. Zij vertelde immers dat ze zich samen met uw dochter in een gesloten ruimte bevond met enkele andere Afrikaanse vrouwen. Ze sprak toen met een Somalische vrouw die net zoals jullie was gerepatriëerd naar Italië (CGVS vrouw, pg. 8; CGVS dochter, pg. 6 & 7). Na enkele dagen mochten jullie terug beschikken.

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw fysieke beperking, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoonde dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95). Bovendien kan u rekenen op de hulp en steun van uw vrouw, uw meerderjarige zoon A. en uw meerderjarige dochter F., waardoor kan worden aangenomen dat jullie als gezin voldoende zelfredzaam zijn om in Italië een beroep te doen op jullie rechten en een bestaan uit te bouwen.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

De door u voorgelegde documenten veranderen niets aan voorgaande appreciatie. De medische documenten die u voorlegde tonen enkel aan dat uw vrouw hier in België een operatie heeft ondergaan. Uw Syrische documenten, nl. uw identiteitskaart en een document betreffende uw familieregistratie, tonen enkel uw identiteit en herkomst uit Syrië aan die in deze beslissing niet worden betwist.

Volledigheidshalve kan worden opgemerkt dat ook de verzoeken om internationale bescherming van uw vrouw, uw zoon H. A. en uw dochter H. F., niet-ontvankelijk verklaard werden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik wijs de Minister van Asiel en Migratie op het feit dat u niet naar Syrië kan worden teruggeleid, maar wel naar Italië. “

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoekster luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Eind 2013 heeft u uw land van herkomst verlaten. Op 13/01/2020 heeft u samen met uw man H. A. (O.V. XXX), uw dochter H. F. (O.V. XXX) en de zoon van uw man uit zijn eerste huwelijk H. A. (O.V. XXX) in België een verzoek om internationale bescherming ingediend. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw verzoek tot internationale bescherming integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw man werden aangehaald.

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen

Zo werd het CGVS via uw sociaal assistent geïnformeerd dat uw man in een rolstoel zat én u net geopereerd was. Hierdoor zou u niet instaat zijn om de rolstoel van uw man voort te duwen (mail 22 september 2020). Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Het werd uw zoon toegestaan om uw man te begeleiden naar het CGVS en te helpen met het voortduwen van zijn rolstoel. Daarnaast werd u op voorhand geïnformeerd over het eind-uur van het persoonlijk onderhoud zodat u goede afspraken met het taxibedrijf kon maken om terug te keren naar jullie verblijfplaats.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, met name uw verklaring in het kader van uw verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) én de briefwisseling met de Dublin Unit in Italië op 4 november 2019, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Italië. Deze vaststelling wordt door u niet betwist. Uw dochter F. en A., de zoon van uw man, betwisten dit wel. Zij beweerden namelijk dat de tolk tijdens de repatriëring naar Italië in april 2018 verklaarde dat jullie geen verblijfsrecht meer hadden in Italië omdat jullie 9 maanden in Duitsland waren geweest (CGVS H. A., pg. 7-9; CGVS dochter, pg. 7).

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Italië, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

U baseert uw verzoek tot internationale bescherming op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw man H. A. (O.V. XXX). Er werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming besloten dat zijn verzoek niet-ontvankelijk was.

De beslissing betreffende het verzoek om internationale bescherming van uw partner luidt als volgt:

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik wijs de Minister van Asiel en Migratie op het feit dat u niet naar Syrië kan worden teruggeleid, maar wel naar Italië."

De bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoeker luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Syriër van Arabische origine. Eind 2013 heeft u uw land van herkomst verlaten. Op 13/01/2020 heeft u samen met uw vader H. A. (O.V. XXX), uw stiefmoeder M.Y. (O.V. XXX) en uw zus H. F. (O.V. XXX) in België een verzoek om internationale bescherming ingediend. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw verzoek tot internationale bescherming integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw vader werden aangehaald.

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, met name uw verklaring in het kader van uw verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) én de briefwisseling met de Dublin Unit in Italië op 4 november 2019, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Italië. Deze vaststelling wordt door uw vader niet betwist. U en uw zus F. betwisten dit wel. Jullie beweerden namelijk dat de tolk tijdens de repatriëring naar Italië in april 2018 verklaarde dat jullie geen verblijfsrecht meer hadden in Italië omdat jullie 9 maanden in Duitsland waren geweest (CGVS, pg. 7-9; CGVS zus F., pg. 7).

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Italië, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

U baseert uw verzoek tot internationale bescherming op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw vader H. A. (O.V. XXX). Er werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming besloten dat zijn verzoek niet-ontvankelijk was.

De beslissing betreffende het verzoek om internationale bescherming van uw vader luidt als volgt:

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik wijs de Minister van Asiel en Migratie op het feit dat u niet naar Syrië kan worden teruggeleid, maar wel naar Italië."

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van tweede verzoekster luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Syrische van Arabische origine. Eind 2013 heeft u uw land van herkomst verlaten. Op 13/01/2020 heeft u samen met uw vader H. A. (O.V. XXX), uw moeder M.Y. (O.V. XXX) en uw broer H. A. (O.V. XXX) in België een verzoek om internationale bescherming ingediend. Uit uw verklaringen blijkt dat u uw verzoek tot internationale bescherming integraal baseert op de vluchtmotieven die door uw vader werden aangehaald.

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn, met name uw verklaring in het kader van uw verzoek om internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) én de briefwisseling met de Dublin Unit in Italië op 4 november 2019, blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Italië. Deze vaststelling wordt door uw vader niet betwist. U en uw broer A. betwisten dit wel. Jullie beweerden namelijk dat de tolk tijdens de repatriëring naar Italië in april 2018 verklaarde dat jullie geen verblijfsrecht meer hadden in Italië omdat jullie 9 maanden in Duitsland waren geweest (CGVS, pg. 7; CGVS broer A., pg. 7-9).

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Italië, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

U baseert uw verzoek tot internationale bescherming op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw vader H. A. (O.V. XXX). Er werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming besloten dat zijn verzoek niet-ontvankelijk was.

De beslissing betreffende het verzoek om internationale bescherming van uw vader luidt als volgt:

[idem motieven eerste bestreden beslissing]

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik wijs de Minister van Asiel en Migratie op het feit dat u niet naar Syrië kan worden teruggeleid, maar wel naar Italië."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekers voeren een schending aan van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in samenhang met de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), met artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met de artikelen 23 en 39 van richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, van artikel 2 §§2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/7 en 57/6 §3, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van de principes van machtoverschrijding.

Zij betogen dat zij in het kader van een relocatie-programma overgebracht werden vanuit Libanon naar Italië, waar zij in zeer slechte onthaal- en leefomstandigheden terecht zouden zijn gekomen. Ze zouden

er geen toegang gehad hebben tot de nodige medische zorgen noch tot onderwijs. Nadat ze in bezit werden gesteld van hun verblijfsdocumenten op grond van de internationale beschermingsstatus, zouden ze geen uitleg hebben gekregen omtrent een mogelijk verder verblijf in Italië, maar zouden ze onmiddellijk *manu militari* op een bus richting Duitsland zijn gezet. Ze zouden geen bewijzen kunnen leveren van hun herhaaldelijke uitwijzingen omdat ze geen documenten ontvingen en het administratief dossier zou omtrent die uitwijzingen evenmin enige informatie bevatten.

Na één jaar en vier maanden verbleven te hebben in Italië waren ze er van overtuigd dat Italië hen geen daadwerkelijke bescherming kon bieden. Bij hun repatriëring vanuit Duitsland naar Italië zouden ze gescheiden zijn van elkaar zonder enige uitleg. Zo werd de zoon, tweede verzoeker, één dag later op een afzonderlijke vlucht geplaatst dan de andere vier gezinsleden en werden ze ook naar verschillende gevangenissen gestuurd gedurende 3 dagen. Ze zouden elkaar op eigen initiatief hebben teruggevonden en niet herenigd zijn geweest door de Italiaanse autoriteiten. Ze zouden geen andere uitweg gezien hebben dan naar Duitsland terug te keren.

Zij wijzen op de handicap van eerste verzoeker, die zich louter met een rolstoel kan verplaatsen en op de wonden aan het been en hoofd van tweede verzoeker. Eerste verzoekster zou een tumor aan de baarmoeder hebben ontwikkeld, waaromtrent zij reeds klachten had geuit in Italië, maar pas in België geopereerd werd. Het hele gezin zou psychisch kapot zijn na een dwaling van 7 jaar. Na hun aankomst in Italië zou eerste verzoeker niet meer over een rolstoel hebben beschikt. Hij zou zich gedurende één jaar en vier maanden enkel hebben kunnen verplaatsen door op de grond te kruipen, waardoor hij dagelijks werd vernederd. Ze zouden hun rechten niet hebben kunnen laten gelden in Italië omdat er geen sociale dienst aanwezig was en er niets georganiseerd werd om de taal te leren. Al hun vragen zouden onbeantwoord zijn gebleven, ze zouden geen enkele medische zorgen hebben gekregen en er zou geen psychologische noch sociale ondersteuning zijn geweest.

Verwijzend naar een OSAR rapport (*“Les personnes requérantes d’asile en Italie menacées de violations des droits humains”*) stellen verzoekers dat de erbarmelijke en vernederende opvangvoorwaarden niet alleen gelden voor asielzoekers doch ook voor begunstigden van internationale bescherming. Verzoekers wijzen op hun kwetsbaar profiel als gezin en het gebrek aan familiaal netwerk waarvan melding wordt gemaakt in het OSAR rapport. Zij vervolgen dat hun relaas overeenstemt met de informatie zoals blijkt uit het OSAR rapport nu ze verklaard hebben in Italië geen zorgen, onderwijs, steun en medisch materiaal gekregen te hebben. Ze zouden de humanitaire omstandigheden en de onmogelijkheid om de taal te leren hebben aangekaart in Italië, maar de verantwoordelijken zouden hen hebben uitgelachen. Ze zouden hun best gedaan hebben om zich te integreren in Italië, gepoogd hebben om werk te vinden en om de taal te leren, maar men zou er alles aan gedaan hebben om hen af te sluiten van de maatschappij.

De commissaris-generaal zou geen rekening gehouden hebben met de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie en de beslissingen niet gesteund hebben op concrete en recente informatie omtrent de situatie voor erkende vluchtelingen in Italië. Ze verwijten de commissaris-generaal geen informatie te geven omtrent de situatie in Italië van begunstigde van internationale bescherming en de situatie van een gezin met een kwetsbaar profiel gelet op de zware handicap van eerste verzoeker. De beslissing is volgens hen stereotiep. Zij wijzen erop dat Dublin-overdrachten niet meer als legaal kunnen worden aanzien.

Verzoekers betogen dat het terugleiden van een beroepstermijn van 30 dagen naar 10 of 5 dagen niet beantwoordt aan het recht op een effectief beroep. Zij wijzen erop dat de Raad reeds de schorsing van de uitvoering van een beslissing van weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag geschorst heeft op grond van dezelfde of gelijkaardige redenering.

Tenslotte voeren zij aan dat de commissaris-generaal geen rekening gehouden heeft met de gevolgen van de coronacrisis op de situatie in Italië. Hierdoor is er volgens hen sprake van een daling van het toerisme, wat niet alleen een impact heeft op de officiële tewerkstelling maar ook op het zwartwerk en de bedelarij.

2.2. Nieuwe stukken

Bij het verzoekschrift voegen verzoekers geen nieuwe stukken.

2.3. De beoordeling ten gronde

De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Dit artikel voorziet in de mogelijkheid om een verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer deze reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn).

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verzoekers reeds internationale bescherming genieten in Italië. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat aan verzoekers een internationale beschermingsstatus werd toegekend door de Italiaanse autoriteiten (AD DVZ, witte map, brief Dublinunit Italië d.d. 4 november 2019) en wordt door verzoekers niet betwist. De Raad stelt vervolgens vast dat verzoekers niet aantonen dat, zelfs als zouden de verblijfsdocumenten die werden uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat de status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

De Raad merkt op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bij de commissaris-generaal berust. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken verzoekers die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stellen, om persoonlijk aan te tonen dat zij niet (meer) op deze bescherming kunnen rekenen.

In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: het VEU). Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a) van de Procedurerichtlijn vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Italië en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name de artikelen 1 en 4, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 83-85 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft, volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou*

hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” (cf. HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (arrest Ibrahim e.a., punt 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (arrest Ibrahim e.a., punt 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (arrest Ibrahim e.a., punt 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (arrest Ibrahim e.a., punt 101).

Uit de verklaringen van verzoekers en hun betoog in het verzoekschrift kan worden opgemaakt dat verzoekers in wezen vrezen dat zij in geval van terugkeer naar Italië zullen terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie. Verzoekers vertrokken naar eigen zeggen uit Italië omdat eerste verzoeker er geen rolstoel kreeg, tweede verzoekster er medische problemen had, zij allen vanuit het opvangcentrum weggestuurd werden naar Duitsland, zij vervolgens na hun repatriëring naar Italië enkele dagen in de gevangenis moesten verblijven en omdat de toekomst van de kinderen er kapot zou zijn gemaakt.

De taak van de rechter is in deze duidelijk bepaald door het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak. Wanneer een rechter, bij wie beroep wordt ingesteld tegen een besluit waarbij een verzoek om internationale bescherming is afgewezen wegens niet-ontvankelijkheid, beschikt over gegevens die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat het voormelde risico bestaat, dan is deze rechter *“ook ertoe gehouden om op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, te oordelen of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken.”* Daarbij moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 88-89; beschikkingen van 13 november 2019, Hamed en Omar, C 540/17 en C 541/17, niet gepubliceerd, punt 38).

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Italië sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Verzoekers citeren in hun verzoekschrift uit een OSAR rapport getiteld *“Les personnes requérantes d’asile en Italie menacées de violations des droits humains”*. Waar verzoekers argumenteren dat de erbarmelijke en vernederende opvangvoorwaarden zoals omschreven in het rapport niet alleen gelden voor asielzoekers doch ook voor begunstigden van internationale bescherming, leest de Raad in het citaat, zoals weergegeven in het verzoekschrift, dat de organisatie OSAR de Zwitserse autoriteiten oproept om de Dublintransfers naar Italië op te schorten omdat de terugkeerders zelden toegang hebben tot adequate opvang en hun fundamentele rechten er niet gegarandeerd worden. Verder leest de Raad dat in het verslag wordt aangekaart dat het opvangsysteem in Italië minder financiële middelen krijgt en dat er sprake is van nieuwe harde wetgevingen sinds oktober 2018 door het optreden van oud minister Salvini. In het verslag wordt verder ingegaan op de situatie van personen die, nadat ze hun opvang hebben verlaten en doorgereisd zijn naar een andere lidstaat, hun opvang verliezen en riskeren om blootgesteld te worden aan mensenrechtenschendingen. Daarnaast wordt uiteengezet dat aangezien het sociale systeem in Italië is opgebouwd rond familiale solidariteit, vele asielzoekers en zelfs begunstigden van internationale bescherming, die geen familiaal netwerk hebben, belanden in een preciaire situatie. Verder wordt in het verslag opgeroepen om de Dublinpraktijk aan te passen. Verzoekers wijzen op hun kwetsbaar profiel als gezin en het gebrek aan familiaal netwerk waarnaar verwezen in het verslag van OSAR.

Met voorgaande informatie tonen verzoekers echter niet aan dat zij persoonlijk in Italië verplicht worden op straat te verblijven of in mensonwaardige omstandigheden te leven. Het gegeven dat OSAR in het verleden opgeroepen heeft om de Dublintransfers naar Italië op te schorten omdat Dublinterugkeerders zelden toegang hebben tot adequate opvang, dat de opvangstructuren minder financiële middelen krijgen en de wetgeving strenger is geworden, geeft evenmin aanleiding tot de conclusie dat verzoekers bij hun terugkeer naar Italië zonder woning of steun zullen zijn. De Raad merkt op dat het loutere feit dat een overheid niet steeds onmiddellijk woningen en financiële middelen kan toekennen aan vreemdelingen niet inhoudt dat deze vreemdelingen vervolgens niet worden geholpen en dat zij zelf niet tijdelijk in hun levensbehoeften kunnen voorzien. De landeninformatie waaruit geciteerd in het verzoekschrift laat niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Italië voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar Italië *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Italiaanse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Zonder eventuele moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in het verslag waaruit geciteerd in het verzoekschrift geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91).

Dat er geen sprake is van een dergelijke situatie, neemt niet weg dat er sprake is van een preciaire situatie waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Italië. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 93, HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52).

De individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoekers in Italië zijn dus van wezenlijk belang bij de beoordeling van het verzoek, waarbij het aan verzoekers toekomt om in dit verband de nodige

concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de beschermingsstatus die hen in Italië werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomen in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

In casu ligt de situatie voor van een gezin met een vader en een moeder, één minderjarige zoon, één meerderjarige zoon en één meerderjarige dochter.

Uit de notities van hun persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekers verklaard hebben dat zij tijdens hun verblijf in het opvangcentrum in Lecce geen medische zorgen, geen rolstoel, geen onderwijs, geen woning en geen enkele vorm van hulp hebben gekregen. Verzoekers wezen herhaaldelijk op de moeilijke levensomstandigheden waarmee zij geconfronteerd werden vanaf hun aankomst in Italië in 2016 tot het moment waarop zij in augustus 2017 in bezit werden gesteld van verblijfsdocumenten (CGVS verhoor tweede verzoeker, p. 5). De Raad stelt vast dat de *protection officer* doorheen de verschillende verhoren verzoekers meermaals gevraagd heeft welke concrete stappen zij ondernomen hebben in Italië om medische hulp, scholing, woonst of andere hulp te verkrijgen nadat zij in 2017 hun verblijfsdocumenten hadden ontvangen (CGVS, verhoor eerste verzoeker p. 5, 6, 7, 8 en 11; CGVS, verhoor eerste verzoekster, p. 6 en 10; CGVS, verhoor tweede verzoekster, p. 5, 7 en 8; CGVS, verhoor tweede verzoeker, p. 6, 8 en 9). Verzoekers kwamen echter niet verder dan de loutere verklaringen dat er geen hulp was, dat men niet naar hen luisterde en dat ze geen kansen kregen in Italië.

Waar zij er in hun verzoekschrift opnieuw op wijzen dat ze in Italië in zeer slechte onthaal- en leefomstandigheden waren terechtgekomen, ze geen toegang hadden tot de nodige medische zorgen of onderwijs, dat ze gedwongen werden naar Duitsland te reizen, stelt de Raad vast dat verzoekers niet verder komen dan een loutere herhaling van datgene wat reeds door hen verklaard werd en zij also niet aannemelijk maken dat ze in Italië als personen die er internationale bescherming genieten basisvoorzieningen zoals inkomen, werk of huisvesting zouden zijn ontzegd.

Indien verzoekers daadwerkelijk zouden zijn geconfronteerd met onmenselijke of vernederende levensomstandigheden, kon van hen worden verwacht dat zij uit eigen beweging contact zouden hebben gezocht met de bevoegde overheidsinstanties of organisaties die zich richten op onder meer personen met internationale bescherming om te informeren naar mogelijke ondersteuning. De Raad stelt vast dat verzoekers met hun vage en nietszeggende verklaringen niet aantonen dat zij concrete pogingen hebben ondernomen om een eigen bestaan te proberen uitbouwen of hun rechten als begunstigden van internationale bescherming te doen gelden. Dat zij pogingen zouden hebben ondernomen om een eigen bestaan op te bouwen in hun hoedanigheid van begunstigde van internationale bescherming klemmt des te meer nu zij de dag nadat zij in bezit werden gesteld van de verblijfsdocumenten verbonden aan hun internationale beschermingsstatus, Italië reeds verlieten (CGVS, verhoor eerste verzoeker, p. 7-8; CGVS, verhoor tweede verzoeker, p. 6).

Dat ze gedwongen zouden zijn om vanuit Italië naar Duitsland te reizen nadat ze in Italië verblijfsdocumenten hadden ontvangen en dat de tickets naar Duitsland betaald werden door hun assistent, acht de Raad niet geloofwaardig. Dergelijk betoog wordt bovendien ondermijnd door de inhoud van de vragenlijsten d.d. 20 augustus 2020, waaruit blijkt dat eerste verzoeker het volgende verklaarde : *"We zaten een jaar in een centrum en dan werden we gewoon op straat gezet. Toen vroeg ik aan mensen waar ik naartoe kon en ze zeiden Duitsland, daarom ging ik naar Duitsland."* Eerste verzoekster verklaarde dat ze op straat werden gezet en dan naar Duitsland gingen. Ook de verklaringen van de tweede verzoekster wijzen geenszins op enige dwang, nu zij verklaarde dat men het gezin gezegd had dat ze Italië mochten verlaten nadat hen de verblijfsdocumenten werden overhandigd (vragenlijsten CGVS d.d. 20 augustus 2020 en 21 augustus 2020, vraag 5).

De Raad stelt vervolgens vast dat verzoekers, na hun repatriëring vanuit Duitsland naar Italië evenmin enige stappen ondernomen hebben om hun rechten als begunstigden te doen gelden in Italië, nu blijkens hun verklaringen zij, nadat ze na 3 dagen werden vrijgelaten uit het gesloten centrum, onmiddellijk terugkeerden naar Duitsland (CGVS verhoor eerste verzoeker p. 11-12, CGVS verhoor moeder, p. 9-10; verhoor tweede verzoekster, p. 8; CGVS verhoor tweede verzoeker, p. 8-9). Dat tweede verzoekster verklaarde dat ze naar de gemeente is gegaan maar niet goed zou weten of het wel een gemeente was en ze daarnaast zoals haar meerderjarige broer verklaarde caritas te hebben bezocht (CGVS verhoor tweede verzoekster, p. 7; CGVS verhoor tweede verzoeker p. 8-9) acht de Raad geenszins voldoende om aan te nemen dat verzoekers een ernstige en langdurige poging hebben ondernomen om zich in Italië te vestigen na het verkrijgen van hun verblijfsdocumenten. Dat ze na een verblijf van 1 jaar en vier maanden reeds wisten dat de Italiaanse autoriteiten hen geen bescherming

kon bieden, zoals uiteengezet in hun verzoekschrift, doet geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen. De commissaris-generaal oordeelde op goede gronden wat volgt: *“Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u en uw familie naar eigen zeggen geconfronteerd werden, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u en uw andere gezinsleden hiertoe bijzonder beperkte stappen hebben gezet. Zo blijkt uit de verklaringen van u en uw gezinsleden dat jullie geen enkele stappen ondernamen om bij de bevoegde instanties sociale bijstand of hulp aan te vragen nadat jullie in augustus 2017 de Italiaanse verblijfsdocumenten ontvingen. Jullie hadden immers verklaard dat jullie de verblijfsdocumenten ontvingen en de volgende dag aangespoord werden door de verantwoordelijke van het centrum om met de bus naar Duitsland te gaan (CGVS, pg. 5-9; CGVS vrouw, pg. 6; CGVS zoon, pg. 4 & 5; CGVS dochter, pg. 4 & 5). Na het verkrijgen van een statuut in Italië hebben jullie helemaal niets ondernomen om een eigen bestaan te proberen opbouwen of jullie rechten als begunstigden van internationale bescherming te doen gelden. Evenmin blijkt uit de verklaringen van u en uw gezinsleden dat jullie na de repatriëring vanuit Duitsland naar Italië een ernstige en langdurige poging ondernamen om hulp of sociale bijstand te verkrijgen van de Italiaanse autoriteiten. U gaf immers aan dat u en uw gezin tijdelijk werden aangehouden en dat jullie na de vrijlating vrijwel onmiddellijk terugkeerden naar Duitsland (CGVS, 11 & 12; CGVS vrouw, pg. 9 & 10; CGVS zoon, pg. 8 & 9; CGVS dochter, pg. 8). Uw zoon en dochter vertelden dat zij tijdens deze bijzonder korte periode bij Caritas langsgingen maar zij jullie niet konden helpen omdat ze overbevraagd waren. Voorst zouden uw zoon en dochter nog bij een andere organisatie zijn langs geweest waarvan ze de naam niet kenden. Uw zoon bevestigde dat jullie niet meer bij de Italiaanse overheid langsgingen om hulp of sociale bijstand te vragen. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat u en uw gezin geen enkel bewijsstuk neerleggen omtrent de hulp die jullie bij deze organisaties of bij de Italiaanse overheid zouden gevraagd hebben (CGVS zoon, pg. 8-10; CGVS dochter, pg. 7-8). Gelet op voorgaande vaststellingen kan bezwaarlijk worden gesteld dat u en uw gezin een ernstige en langdurige poging ondernamen om zich in Italië te vestigen na het verkrijgen van jullie verblijfsdocumenten. Het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Italië geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen neemt echter niet weg dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen.”* Verzoekers doen geen enkele dienstige poging om voorgaande pertinente motieven te weerleggen.

De Raad acht het opmerkelijk dat verzoekers in hun verzoekschrift plots beweren dat ze hun best gedaan hebben om zich te integreren in Italië en ook gepoogd hebben om werk te vinden en om de taal te leren. Dergelijk betoog strookt geenszins met de inhoud van hun persoonlijk onderhoud zoals *supra* weergegeven en wordt overigens door verzoekers niet verder ondersteund door concrete elementen of nauwkeurige verklaringen.

De Raad stipt hierbij nog aan dat het gegeven dat verzoekers, als personen die internationale bescherming genieten in Italië, na een bepaalde tijd op zelfstandige wijze huisvesting, medische verzorging, eten en eventueel een tewerkstelling dienen te zoeken, nog niet volstaat om te stellen dat zij er zich in een situatie van zeer verregaande deprivatie bevonden die indruist tegen de menselijke waardigheid en als onmenselijk en vernederend is te beschouwen.

Waar ze er in hun verzoekschrift nog op wijzen dat ze na hun verblijf in de gevangenis op eigen initiatief terug met elkaar zijn herenigd, merkt de Raad op dat verzoekers hiermee geen ander licht werpen op de beoordeling dienaangaande in de bestreden beslissing. De pertinente motieven daaromtrent luiden als volgt: *“Wat betreft de verklaringen van u en uw gezin omtrent het feit dat u, uw zoon M.R., uw vrouw en uw dochter F. na de repatriëring naar Italië 3 dagen in een gevangenis zouden verbleven hebben (CGVS, pg. 10-12; CGVS vrouw, pg. 7-9; CGVS zoon, pg. 6-8; CGVS dochter, pg. 6 & 7), kan slechts worden vastgesteld dat dit deel uitmaakt van een normale procedure in het geval van een repatriëring. Dit blijkt onder meer uit de verklaringen van uw vrouw. Zij vertelde immers dat ze zich samen met uw dochter in een gesloten ruimte bevond met enkele andere Afrikaanse vrouwen. Ze sprak toen met een Somalische vrouw die net zoals jullie was gerepatriëerd naar Italië (CGVS vrouw, pg. 8; CGVS dochter, pg. 6 & 7). Na enkele dagen mochten jullie terug beschikken.”*

Waar verzoekers wijzen op de medische problemen waarmee het gezin te kampen heeft, merkt de Raad op dat de medische documenten die werden voorgelegd betrekking hebben op de medische situatie van de eerste verzoekster. De medische documenten tonen aan dat eerste verzoekster op 18 september 2020 werd opgenomen in het ziekenhuis voor een laparoscopisch geassisteerde vaginale hysterectomie nadat eerder bij haar fibromen werden vastgesteld. De commissaris-generaal oordeelde op goede gronden dat die medische documenten de toepassing van artikel 57/6 §3, 3° van de Vreemdelingenwet niet verhinderen waar geoordeeld werd als volgt: *“De door u voorgelegde*

documenten veranderen niets aan voorgaande appreciatie. De medische documenten die u voorlegde toen enkel aan dat uw vrouw hier in België een operatie heeft ondergaan.” Met hun betoog, dat de moeder een tumor aan de baarmoeder heeft ontwikkeld, herhalen ze wat zij reeds verklaarden in het kader van het persoonlijk onderhoud (CGVS, verhoor eerste verzoekster, p. 12) doch maken zij niet aannemelijk dat verzoekster bepaalde medische zorgen zou zijn ontzegd in Italië. Op geen enkele wijze maken verzoekers aannemelijk dat hun medische situatie tot gevolg heeft dat zij, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, terecht zijn gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hen niet in staat stelt om te voorzien in de meest elementaire behoeften en gevolgen zou hebben voor hun fysieke of mentale gezondheid of hen in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Verzoekers maken deel uit van een gezin en beschikken aldus over een familiaal netwerk dat in Italië kan worden voortgezet. Zij tonen dan ook niet aan dat hun verwijzing naar het OSAR rapport, waarbij ze benadrukken dat begunstigden van internationale bescherming vaak geen familiaal netwerk hebben in Italië, niet dienstig is. Zo werd in de bestreden beslissing geoordeeld wat volgt: *“De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw fysieke beperking, doet hieraan géén afbreuk, aangezien u niet aantoonst dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95). Bovendien kan u rekenen op de hulp en steun van uw vrouw, uw tweede verzoeker A. en uw meerderjarige dochter F., waardoor kan worden aangenomen dat jullie als gezin voldoende zelfredzaam zijn om in Italië een beroep te doen op jullie rechten en een bestaan uit te bouwen.”* Voorgaande pertinente vaststellingen worden door verzoekers niet weerlegd.

Waar verzoekers aanvoeren dat de commissaris-generaal geen rekening gehouden heeft met de gevolgen van de coronacrisis op de situatie in Italië die een impact zou hebben op de officiële tewerkstelling, laten zij na *in concreto* aan te tonen dat zij geen toegang zouden kunnen krijgen tot de arbeidsmarkt. Hun loutere bewering wordt op geen enkele wijze onderbouwd met objectieve elementen en kan niet worden aangehouden. Opnieuw dient te worden vastgesteld dat zij niet aantonen dat zij hiertoe enige poging zouden hebben ondernomen. Bovendien merkt de Raad m.b.t. de COVID-19-pandemie op dat dergelijk risico niet wordt veroorzaakt door een actor van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)) Het risico dat verzoekers aanhalen, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

Verzoekers kunnen, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in hun hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zullen komen. Met een loutere verwijzing naar de soms moeilijke levensomstandigheden voor verzoekers om en begunstigden van internationale bescherming in Italië, tonen verzoekers niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Italië in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen. Verzoekers maken niet *in concreto* aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd waren/zijn om in Italië in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Italië hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekers verhinderd zouden zijn om opnieuw tot het Italiaanse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekers maken zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hun situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hen in Italië werd verleend, kunnen stellen. De stelling dat verzoekers in geval van terugkeer naar Italië zullen worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is slechts gebaseerd op hypothesen en algemene landeninformatie zonder dat verzoekers concreet aantonen dat zij persoonlijk in een situatie zouden belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

In deze omstandigheden blijkt ook geenszins dat verzoekers zich nog dienstig kunnen beroepen op (een schending van) de artikelen 48/3, 48/4 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die betrekking hebben op het beoordelen van de nood aan een internationale beschermingsstatus. Aangezien aan verzoekers reeds

een internationale beschermingsstatus werd toegekend in Italië die als toereikend werd beoordeeld, diende de commissaris-generaal niet opnieuw te bepalen of zij nood hebben aan een dergelijke status. De beoordeling of verzoekers een gegronde vrees hebben voor vervolging of een reëel risico lopen op ernstige schade in hun land van herkomst dient slechts te worden gemaakt indien het vermoeden dat de aan verzoekers toegekende bescherming in Italië effectief is, wordt ontkracht. Verzoekers zijn op dit punt in gebreke gebleven.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekers niet kunnen worden gevolgd in hun betoog dat de commissaris-generaal door te besluiten dat hun in België ingediende verzoek om internationale bescherming onontvankelijk is, artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet of de motiveringsplicht heeft geschonden. Een schending van de overige aangevoerde middelen blijkt evenmin.

Het door verzoekers ingeroepen nadeel van de verkorting van de beroepstermijn van dertig naar tien dagen vloeit voort uit de aard van de genomen beslissing. De Raad is niet bevoegd in zoverre verzoekers de wet zelf bekritiseert. Alleszins tonen verzoekers niet aan op welke wijze de verkorting van de beroepstermijn tot tien dagen daadwerkelijk hun rechten van verdediging miskent en nog minder dat dit afbreuk doet aan hun recht op toegang tot een eerlijke beroepsprocedure of het recht op een doeltreffende asielprocedure. De Raad wijst erop dat verzoekers een zeer uitgebreid verzoekschrift hebben ingediend bij de Raad waarin zij uitvoerig hun argumentatie naar voor hebben kunnen brengen. De door hen opgeworpen schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet in samenhang met de artikelen 3 en 13 van het EVRM, met artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en met de artikelen 23 en 39 van richtlijn 2005/85/EG wordt niet aannemelijk gemaakt. Op geen enkele wijze hebben ze in het verdere verloop van de procedure aangegeven dat ze dan nog overige argumenten of elementen hadden willen inroepen dan deze die reeds zijn opgenomen in hun inleidende verzoekschrift. Verzoekers tonen niet aan dat de bestreden beslissingen zijn aangetast door een substantiële onregelmatigheid.

Verzoekers vragen *in fine* van het verzoekschrift nog de bestreden beslissingen te vernietigen. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO